

Sygn. akt *X K 582/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 17 listopada 2014 roku, 23 września 2015 roku, 21 grudnia 2015 roku i 23 maja 2016 roku sprawy

D. K., syna M. i K. z domu L., urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 października 2013 roku w R. po uprzednim rozerwaniu folii zabezpieczającej paletę dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kartonu z 12 butelkami alkoholu B. o łącznej wartości 599, 88 złotych, czym działał na szkodę L. Polska, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany i przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 24.08.2008 roku do 23.12.2008 roku i od 02.03.2009 do 14.04.2009 roku i d 05.10.2012 roku do 23.08.2012 roku części kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie III Wydział Karny, sygn. akt III K 742/2008 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. – tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. ustalając, że **D. K.** dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 23 października 2013 roku w R. z zabezpieczonej folią palety dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kartonu z 12 butelkami alkoholu B. o pojemności 0,5 litra każda o łącznej wartości 407, 88 złotych, czym działał na szkodę L. Polska, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.k. i na mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie wobec oskarżonego umarza z uwagi na przedawnienie karalności,

II. na mocy art. 118 § 2 k.p.w. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. K. stanął pod zarzutem, że w dniu 23 października 2013 roku w R. po uprzednim rozerwaniu folii zabezpieczającej paletę z alkoholem dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kartonu z 12 butelkami alkoholu B. o łącznej wartości 599, 88 złotych czym działał na szkodę L. Polska przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany i przed upływem lat 5 od odbycia w okresie od 24.08.2008 roku do 23.12.2008 roku i od 02.03.2009 roku do 14.04.2009 roku i od 05.10.2012 roku do 23.08.2012 roku części kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie III Wydział Karny sygn. akt III K 742/2008 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. – tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. pracował jako kierowca w firmie spedycyjnej obsługującej (...) spółka z o.o. Towar, który D. K. przewoził do sklepów (...) na terenie województwa (...), załadowywany był w Centrum (...) w R. przy ulicy (...).

W dniu 23 października 2013 roku D. K. miał przewieźć towar z Centrum (...) w R. do kilku sklepów (...) w R. i W.. Podczas gdy towar, który D. K. miał zabrać, ładowany był na naczepę prowadzonego przez niego ciągnika siodłowego, podszedł on do stojącej niedaleko palety, na której przygotowany był towar dla innego sklepu (...). Następnie D. K. przeciął folię, która zabezpieczała towar znajdujący się na tej palecie przed uszkodzeniem i rozsypaniem w czasie transportu, i wziął z niej karton whisky B.. W kartonie tym znajdowało się 12 szklanych butelek tego alkoholu o pojemności 0,5 litra każda. Wartość każdej z tych butelek wynosiła 33, 99 złotych, a ich łączna wartość wynosiła 407, 88 złotych. Następnie D. K. włożył ów karton z whisky B. do naczepy prowadzonego przez siebie ciągnika siodłowego i udał się w ustaloną wcześniej trasę. Alkohol ten miał zostać później przez D. K. sprzedany. Kilka godzin później D. K. został zatrzymany po tym gdy zatrzymał pojazd i rozerwał oplombowanie naczepy, z której następnie wyjął karton z w/w alkoholem i włożył go do kabiny swojego ciągnika siodłowego.

dowody: notatka urzędowa k.1, 2-4; oświadczenie k.7, protokół przeszukania k. 8-10, protokół oględzin rzeczy k.5, częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 19-26, 85-88, 94-97, 195-196, 329v-330v; zeznania świadka D. R. k. 12-13, 105-106, 121-122, 252-254, 331-332; zeznania świadka D. M. k. 255-256, 332v-333; zeznania świadka S. S. k.257-258, 333-v; zeznania świadka G. W. k.261-263, 338-340; zeznania świadka A. D. k.264-265, ujawnione k.363; pismo Lidl k. 345;

D. K. jest żonaty, ma jedno dziecko, które pozostaje na jego utrzymaniu. Pracuje jako kierowca międzynarodowy, osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 4000 złotych miesięcznie. Posiada dom w miejscowości M. o wartości około 200 tys. złotych. Nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. Był uprzednio karany sądownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

dowody: dane osobopoznawcze k. 104; odpisy wyroków k.144-151, 163; dane o karalności k. 100-103, 355-357; dane z wyjaśnień oskarżonego k. 329;

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego D. K. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wówczas czynów i złożył wyjaśnienia. Następnie, w toku kolejnego przesłuchania po zwrocie Prokuraturze aktu oskarżenia w trybie art. 345 § 1 k.p.k., nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i stanowisko to podtrzymał w toku rozprawy głównej.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k. 19-26, 85-86, 94-96, 195-196, 329-330v;

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że choć oskarżonemu należało przypisać sprawstwo czynu polegającego na kradzieży z zabezpieczonej folią palety kartonu z 12 butelkami whisky B., to jednak z uwagi na wartość skradzionego mienia, konieczne było jego zakwalifikowanie jako wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i, w następnie przedawnienia karalności, umorzenie prowadzonego przeciwko nim postępowania.

Ustaleń faktycznych dokonał Sąd zwłaszcza w oparciu o częściowo wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego oraz zeznania świadków: D. R., D. M. i S. S. oraz G. W., a także na podstawie ujawnionych w toku postępowania dokumentów.

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania świadka D. R., który w sposób obszerny i spontaniczny opowiedział o znanych mu okolicznościach dotyczących przypisanego oskarżonemu czynu. Sąd zważył przy tym, że oceniał wyłącznie te depozycje świadka, w których odnosił się on do stawianego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu zarzutu, nie zaś te, które dotyczyły pozostałych zarzucanych mu czynów; jako niezwiązane z toczącą się sprawą nie miały one bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania. Świadek w swoich depozycjach w sposób rzeczowy,

konsekwentny odniósł się do okoliczności w jakich ujawnił on brak towaru na palecie w Centrum (...) w R., a także późniejszą rozmowę z oskarżonym, w której przyznał się on przed nim do popełnienia kradzieży. Świadek w sposób przekonywający opisywał również okoliczności, dla których palety z towarem owinięte były folią – w szczególności zaś to, że nie było to zabezpieczenie przed kradzieżą, a jedynie zabezpieczenie w transporcie uniemożliwiające rozsypanie się towaru. Niewątpliwie na wiarę zasługiwały także te zeznania świadka, w których opisał on przyczyny, dla których przekonany był, że ów karton z alkoholem znaleziony u oskarżonego został przez niego uprzednio zabrany z palety towaru przygotowanego do wysyłki – w szczególności fakt, że na palecie brakowało tego towaru, a oskarżony w rozmowie z nim przyznał się do jego zabrania. Jednocześnie jednak Sąd zważył, że były to osobiste przekonania tego świadka. Sąd dał wiarę również tym zeznaniom świadka, w których zaprzeczył on, ażeby używał gróźb wobec oskarżonego. Zdaniem Sądu żaden bowiem dowód, poza subiektywnymi i niczym nieopartymi depozycjami oskarżonego nie wskazuje na to, ażeby w toku jego rozmowy z D. K. doszło do gróźb lub nacisków z jego strony. Tym samym zeznania tego świadka polegają na prawdzie i stanowiły podstawę dokonywanych przez Sąd ustaleń faktycznych w sprawie.

Brak było także podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań A. D.. Zostały one ujawnione bez odczytywania w toku rozprawy (żadna ze stron się temu nie sprzeciwiła). W treści złożonych relacji świadek dokładnie opisał okoliczności, w których doszło do ujawnienia na palecie braku kartonu z whisky B. oraz podjęte przez niego czynności mające na celu sprawdzenie listy towarów. Wskazane okoliczności nie posiadały w prowadzonym postępowaniu charakteru spornego i nie budziły wątpliwości Sądu. Znalazły one potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków oraz, częściowo, w wyjaśnieniach oskarżonego – w części, w jakiej zostały uznane za wiarygodne.

Sąd jako polegające na prawdzie ocenił także zeznania świadka G. W., który opisał okoliczności, w jakich został poinformowany o czynie oskarżonego i okolicznościach, w jakich doszło do jego popełnienia. Świadek opisał także podjęte przez niego czynności, które doprowadziły do ujawnienia palety, z której oskarżony zabrał ów towar, a także osoby, które wraz z nim w nich uczestniczyły. Na szczególną uwagę zasługiwały przy tym te jego zeznania, w których podał on, że na palecie, z której zabrany został karton z whisky B., leżał list przewozowy oskarżonego z tego dnia, przy czym do dokumentu tego dostęp miał tylko oskarżony oraz pracownik L.. N. w ocenie Sądu przemawia to za uznaniem, że wbrew wyjaśnieniom oskarżonego złożonym podczas rozprawy głównej oskarżony był przy tej palecie i wykonywał przy niej takie czynności, które wymagały odłożenia owego listu przewozowego, co w konsekwencji prowadziło – wraz z pozostałymi okolicznościami – do przyjęcia jego sprawstwa w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Sąd zważył przy tym, że zeznania tego świadka znajdują potwierdzenie tak w depozycjach D. R., jak i A. D., a zatem Sąd nie miał podstaw, ażeby odmówić im wiary.

Niewątpliwie wiarygodne były również te zeznania świadka, w których podał on, że swoje wypowiedzi odnośnie wartości mienia skradzionego przez oskarżonego odnosił do whisky B. o pojemności butelki 0,7 litra, nie zaś 0,5 litra. W ocenie Sądu brak bowiem podstaw, ażeby w tym zakresie podważać wypowiedzi świadka.

Jako wiarygodne ocenił Sąd również zeznania świadków D. M. oraz S. S.. Osoby te obserwowały oskarżonego począwszy od chwili załadunku i wyjechania przez niego z Centrum (...) w R., aż po zatrzymanie prowadzonego przez niego pojazdu. Opisali oni w szczególności zachowanie oskarżonego, jego nerwowość, gdy zauważył on ich, a także fakt, że oskarżony z naczepy wyniósł karton B. po uprzednim zerwaniu plomby zabezpieczającej naczepę. Świadek D. M. podał przy tym, w toku jego przesłuchania, że wartość tego alkoholu wynosiła 407, 88 złotych – co znalazło potwierdzenie w informacji uzyskanej z (...) sp. z o.o. oraz w zeznaniach świadka S. S. i, jako takie, musiało stanowić podstawę dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych. Na wiarę zasługiwały również te zeznania świadka S. S. w których podał on, że oskarżony prosił, „żeby go puścili” i że niedawno wyszedł z więzienia i stracił pracę. W tym zakresie oświadczenia procesowe tego świadka są spójne z zeznaniami świadka D. R., który również wskazywał na podobne prośby i oświadczenia oskarżonego kierowane wobec jego osoby.

Odnośnie depozycji w/w osób Sąd zważył również, że świadek D. M. podał w swoich zeznaniach, iż pytał się oskarżonego od kogo dostał ów alkohol, albowiem oskarżony wpierw powiedział mu, iż otrzymał ten alkohol od kolegi. Wskazał on także, że oskarżony nie był w stanie podać nazwiska tej osoby, podał, że nie wie, nie pamięta

jego danych (k.332v). Powyższe oświadczenia tego świadka przeczą depozycjom oskarżonego odnośnie tego w jakich okolicznościach wszedł on w posiadanie kartonu z tym alkoholem, co omówione zostanie niżej. Warto przy tym zaznaczyć, że owe zeznania świadka D. M. znalazły potwierdzenie również w depozycjach świadka S. S. i Sąd nie znalazł podstaw, ażeby odmówić im wiarygodności.

Rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie dokonał Sąd również w oparciu o ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k. bez odczytywania i zaliczone w poczet materiału dowodowego w całości dokumenty z akt niniejszej sprawy, do których należą m.in. : dane osobopoznawcze, dane o karalności, odpisy wyroków, protokoły zatrzymania, protokół przeszukania, protokół oględzin rzeczy oraz informacja z (...) sp. z o.o. Brak jest bowiem w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią częściowo wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków w zakresie w jakim zostały one uznane za wiarygodne, Sąd uznał, iż brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. Jest to szczególnie istotne w odniesieniu do otrzymanej od pokrzywdzonego, (...) sp. z o.o. informacji o wartości jednej butelki whisky B. o pojemności 0,5 litra; podane przez pokrzywdzonego dane pozwoliły bowiem na ustalenie rzeczywistej wartości skradzionego przez oskarżonego mienia – tj. kwoty 407, 88 złotych.

W świetle tak ukształtowanego i ocenionego całokształtu materiału dowodowego, Sąd jako częściowo wiarygodne ocenił wyjaśnienia D. K..

Przede wszystkim zważyć należało na wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których podawał on, że czterokrotnie ukradł 12 butelek whisky B. oraz opisał sposób, w jaki dokonywał tych czynów. Oskarżony w szczególności przyznał, że nie zrywał plomb, dokonując kradzieży tego mienia, albowiem whisky nie była jeszcze wówczas załadowana, lecz ładując towar wyciągał whisky i nie dostarczał jej do sklepu (k. 25). W tym zakresie jego depozycje są zgodne z zeznaniami D. R., A. D. i G. W.. Osoby te również wskazały na to, że karton whisky, o którym mowa w treści postawionemu oskarżonemu zarzutu, zdjęty został z palety przygotowanej do transportu.

Odnosząc się do treści wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku rozprawy głównej Sąd zważył, że nie polegały one na prawdzie. Sąd nie dał wiary depozycjom oskarżonego, że karton z butelkami whisky B. otrzymał od swojego kolegi, który w ten sposób odwdzieczył się mu za naprawę samochodu. Warto zauważyć, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego ani razu nie wspomniał o tym, ażeby tego rodzaju zdarzenie miało mieć miejsce; przeciwnie, opisywał on, jak już zaznaczono wyżej, w jaki sposób dopuszczał się kradzieży w/w alkoholu. Ponadto, wpierr oskarżony podawał, że nie wiedział, iż kolega włożył mu ów alkohol na naczepę, jednakże następnie oświadczył, iż kolega dał mu ten alkohol, a on go schował jeszcze przed załadunkiem na L.. Następnie oskarżony wyjaśnił, że ów kolega powiedział mu, że kupi mu jakąś wódkę, na co on powiedział, że nie chce (k.330v). Dalej zaś zważył, że on przyjął, że to od tego kolegi jest ten alkohol, bo nikt inny nie miał dostępu do tej naczepy. Oskarżony nie wyjaśnił przy tym przyczyn sprzeczności między tymi oświadczeniami; nie sposób przy tym uznać, ażeby którekolwiek z nich polegało na prawdzie. Sąd zauważył przy tym, że jest niewielkie prawdopodobieństwo, ażeby za dwugodzinną pracę w ramach przysługi na rzecz swojego kolegi (założenie przewodu na turbinę) oskarżony otrzymał od niego karton (12 sztuk) whisky B.. Co więcej wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie przeczą depozycje świadka D. M..

Co więcej, wyjaśnienia oskarżonego odnośnie przyczyn, dla których zerwał on oplombowanie naczepy i wyjął ów karton z alkoholem razi Sąd swoją naiwnością. Nie sposób uznać, ażeby oskarżony wyjął ów karton z naczepy wyłącznie z tego powodu, iż obawiał się tego, że nie mógłby się z niego wytłumaczyć (k.329v). Warto również wskazać, że nie są przekonujące depozycje oskarżonego, jakoby świadek D. R. groził mu i dlatego przyznał się on do różnych rzeczy (k.329v) oraz, że przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, bo był już karany. Oskarżony zapomniał bowiem, że w toku postępowania przygotowawczego był czterokrotnie słuchany i trzykrotnie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie sposób zatem uznać, ażeby tego rodzaju konsekwentne depozycje oskarżonego mogły wynikać z owych „gróźb” świadka D. R..

Sąd stwierdził dalej, że chociaż w toku rozprawy głównej oskarżony odwołał swoje wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego (patrz k. 330), to jednak nie sposób uznać, ażeby podawane przez oskarżonego przyczyny, dla których w toku postępowania jurysdykcyjnego składał on odmienne depozycje, można było uznać za zasługujące na uwzględnienie. Oskarżony nie był w stanie wskazać żadnej okoliczności, która uzasadniałaby tak drastyczną zmianę stanowiska procesowego. Z tego też względu w ocenie Sądu postawa oskarżonego w toku rozprawy głównej stanowiła wyraz obranej przez niego linii obrony. Sąd pragnie przy tym zauważyć, że nie odmawia oskarżonemu prawa do zmiany treści jego wyjaśnień lub obrania najbardziej efektywnej, w jego ocenie, linii obrony. Winien on jednak pamiętać, że jego wyjaśnienia, jak każdy inny dowód przeprowadzony w toku rozprawy, podlega ocenie Sądu, którego wynik może być odmienny od jego oczekiwań.

Sąd zważył jednocześnie, że nie były przedmiotem jego oceny te wyjaśnienia oskarżonego, które związane były z uprzednio zarzucanymi mu w niniejszym postępowaniu czynami polegającymi na kradzieży z włamaniem palet oraz kradzieży z włamaniem whisky B. w innych datach niż ta, która została wskazana w akcie oskarżenia. Nie mają one bowiem związku z treścią zarzutu opisanego w akcie oskarżenia, a jako pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie nie stanowiły przedmiotu zainteresowania Sądu.

Jedynie na marginesie Sąd pragnie wskazać, że na k. 183-193 (236-247 oryginały) znajduje się postanowienie o przedstawieniu oskarżonemu zarzutu odnośnie zdarzenia z 23 października 2013 roku. Z treści zarzutu opisanego w pkt LVIII wynika, że czyn ten miał być popełniony w ten sposób, że oskarżony w dniu 23 października 2013 roku po uprzednim zerwaniu plomby zabezpieczającej naczepę samochodową nr rej. (...) z jej wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 1 kartonu alkoholu B. o wartości 599, 88 złotych, czym działał na szkodę (...) spółka z o.o., przy czym czynu tego dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa. Jednakże w sposób odmienny został sformułowany akt oskarżenia, gdzie podano, iż czynu tego dokonał w ten sposób, że w dniu 23 października 2013 roku w R. po uprzednim rozerwaniu folii zabezpieczającej paletę dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kartonu z 12 butelkami alkoholu B. o łącznej wartości 599, 88 złotych, czym działał na szkodę L. Polska, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany i przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 24.08.2008 roku do 23.12.2008 roku i od 02.03.2009 do 14.04.2009 roku i d 05.10.2012 roku do 23.08.2012 roku części kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie III Wydział Karny, sygn. akt III K 742/2008 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. Oczywistym dla Sądu jest to, iż opisane zdarzenia stanowią dwa odrębne czyny. I choć niewątpliwie Prokurator, jako rzecznik oskarżenia, w dowolny sposób może formułować treść zarzutów kierowanych przeciwko oskarżonemu, to jednak wydaje się, iż winien trzymać się ram tego samego zdarzenia historycznego. W niniejszej sprawie Sąd zobligowany był do rozpatrzenia zarzutu przedstawionego oskarżonemu w akcie oskarżenia i to właśnie uczynił.

Mając na względzie prezentowaną powyżej ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego należało dojść do przekonania, iż niewątpliwym jest, że D. K. dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 23 października 2013 roku w R. z zabezpieczonej folią palety dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kartonu z 12 butelkami alkoholu B. o pojemności 0,5 litra każda o łącznej wartości 407, 88 złotych, czym działał na szkodę L. Polska. Oczywistym jest bowiem, że oskarżony wyjął bowiem rzeczony przedmiot spod władztwa ich właściciela, wbrew jego woli i przyjął we własne władanie. Powyższe potwierdzają ustalone w sprawie okoliczności, a zatem to, że:

- na palecie, obok której oskarżony ładował towar, przecięto folię i wyjęto karton z whisky B. (12 butelek o pojemności 0,5 litra);
- na palecie tej leżała kopia listu przewozowego oskarżonego z tego dnia, do której dostęp miał tylko on i pracownik firmy (...),
- D. K. wyjął karton z takim alkoholem z naczepy i przełożył do kabiny ciągnika po uprzednim przecięciu plomby,
- D. K. ów towar posiadał w kabinie swojego ciągnika siodłowego, zapakowany oryginalnie.

W pierwszej kolejności Sąd dokonał zatem oceny przeprowadzonych i ujawnionych dowodów i ustalił na ich podstawie fakty stanowiące poszlaki. Następnie zaś, Sąd doszedł do przekonania, iż ustalone fakty (poszlaki) dają podstawę do poczynienia dalszych ustaleń co do okoliczności zasadniczej, czyli popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył dalej, że okoliczność podawana przez oskarżonego w toku pierwszych swoich wyjaśnień, że planował zbyć ów towar przemawiała za przyjęciem, że nie zamierzał on go zwrócić, lecz rozporządzić nim jak właściciel. Tym samym i w tym zakresie doszło do wyczerpania znamion kradzieży, gdyż niewątpliwie oskarżony wiedział, że mienie to stanowi cudzą własność i w pełni świadomie zabrali je w celu dalszego zbycia. Powyższe zachowanie wyczerpuje znamiona kradzieży, o której mowa w art. 278 § 1 k.k. i w art. 119 § 1 k.w.

Odnosząc się do przyjętej przez Sąd kwalifikacji prawnej czynu Sąd zważył, że brak było podstaw dla przyjęcia, że czyn oskarżonego wyczerpał znamiona występkę opisanego w art. 279 § 1 k.k., tj. kradzieży z włamaniem. Pojęcie "włamania" było przedmiotem licznych wypowiedzi w doktrynie i orzecznictwie sądowym. W szczególności warto zwrócić uwagę na tezę wyroku Sądu Najwyższego z 27.02.2014 roku, sygn. akt II KK 259/13, w której stwierdzono, że **włamanie polega na usunięciu przez sprawcę przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza**. Nie wystarczy przy tym ustalenie, że część pomieszczenia została konstrukcyjnie wydzielona i tworzy powierzchnię z zasady niedostępną dla klientów. Należy jeszcze ustalić, czy wydzielona część pomieszczenia sklepu, do której dostęp ograniczały "drzwi z pleksi" były tylko wydzieloną częścią zamkniętą zwykłym zamknięciem spełniającym taką rolę jak klamka, haczyk, zasuwka, czy też zamknięcie owych drzwi z pleksi stanowiło specjalną przeszkodę materialną, której zadaniem było uniemożliwienie dostępu do tej części sklepu osobom postronnym. Szczególną uwagę należy zwrócić na uchwałę SN z dnia 25 czerwca 1980 r. (VII KZP 48/78, OSNKW 1980, nr 8, poz. 65) oraz wyrok SN z dnia 3 lutego 1999 r., sygn. akt V KKN 566/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8.

Również w doktrynie podkreśla się, że do przestępstwa kradzieży z włamaniem dochodzi wyłącznie wówczas, gdy sprawca przywłaszcza cudzą rzecz ruchomą po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń przed usunięciem, zabraniem, kradzieżą tejże rzeczy (zob. w szczególności Komentarz A. M. do Kodeksu karnego). W ocenie Sądu zabezpieczenie palety z towarem folią plastikową w tym tylko celu, ażeby zabezpieczyć towar przed rozsypaniem się, rozpadnięciem w czasie załadunku, transportu i rozładunku nie może zostać uznane za takie zabezpieczenie, o którym mowa wyżej. Jak wprost wynika z zeznań świadka D. R., owo zabezpieczenie nie miało na celu uniemożliwienia kradzieży – bez znaczenia jest przy tym to, że do owego towaru można było dostać się wyłącznie po przecięciu folii. Analogicznie, wyjęcie w sklepie cukierka z zamkniętej, foliowej torebki jest możliwe również dopiero po rozerwaniu tejże torebki; nie oznacza to jednak, że każda osoba, która taką folię przerywa automatycznie kradnie z włamaniem.

W konsekwencji, Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego mogło zostać zakwalifikowana wyłącznie jako tzw. kradzież zwykła. Sąd stwierdził przy tym, że z uwagi na ustaloną wartość mienia czyn oskarżonego musiał zostać zakwalifikowany jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.k. Przepis ten przewiduje bowiem odpowiedzialność jak za wykroczenie za dokonanie kradzieży mienia, którego wartość zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r., poz. 1247), nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Mając zaś na względzie, że do popełnienia zarzucanego oskarżonym czynu miało dojść w 2013 roku, Sąd orzekający w sprawie, biorąc pod uwagę wytyczne Sądu Najwyższego, w których ten wprost wskazuje, iż analizę wartości granicznej mienia stanowiącego przedmiot kradzieży dla celów kontrawencjonalizacji, w myśl art. 119 § 1 k.w., w brzmieniu nadanym wskazaną ustawą należy odnieść do ¼ minimalnego wynagrodzenia z daty jej wejścia w życie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 roku; sygn. akt III KK 211/14), stwierdził, że w niniejszej sprawie jest ona równa 407, 88 zł. Powyższe wynikało bowiem wprost z dołączonego do akt sprawy dokumentu w postaci informacji o cenie butelki whisky B. o pojemności 0,5 litra, nadesłanego przez pokrzywdzonego i odnoszącego się do tej wartości z daty czynu, jak również z zeznań świadków

D. M. i S. S.. Uwzględniając powyższe Sąd zakwalifikował zatem czyn przypisany oskarżonemu jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

W konsekwencji powyższego, Sąd mając na uwadze treść art. 45 § 1 k.w. stwierdził, że ustała karalność rzeczonoego wykroczenia, gdyż od czasu jego popełnienia minęły dwa lata. Ze względu na to, na mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie prowadzone wobec oskarżonego należało umorzyć z uwagi na przedawnienie karalności.

W punkcie drugim uzasadnianego wyroku Sąd wobec umorzenia postępowania, biorąc pod uwagę, iż sprawa toczyła się z oskarżenia publicznego, kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.